

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Lovgivningen og de ændrede Levevilkaar har i de seneste Aartier stillet Kommunalbestyrelserne over for nye Opgaver. Dette har i Forbindelse med de store økonomiske, erhvervsmæssige og befolkningsmæssige Forskydninger, som samtidig har fundet Sted, medført en stadig voksende Ulighed i Kommunernes økonomiske Stilling. Hovedårsagen til den deraf følgende Ulighed i Skattetrykket i Kommunerne maa i de fleste Tilfælde søges i Indtægternes ulige Fordeling. Den økonomiske og erhvervsmæssige Udvikling foregaar efter højst forskellige Linier i de forskellige Kommuner. Mangfoldige Steder gaar de gamle Kommunegrænser paa tværs af det moderne Erhvervssamfundets Opbygning. Derved bliver Forholdet ofte dette, at store Omraader, som erhvervsmæssig set er en Enhed, kommunalt set deles i forskellige Omraader med hver sin selvstændige kommunale Økonomi. Naar i saadanne Tilfælde den bedre stillede Del af det paagældende Erhvervssamfund i særlig Grad samler sig inden for én Kommunes Grænser, medens den fattige og mindre velstillede Del i væsentlig Grad har Bolig indenfor en anden Kommune, maa der nødvendigvis opstaa en overordentlig stor Ulighed mellem disse Kommuners økonomiske og finansielle Forhold, uden at det i mindste Maade kan lægges noget bestemt Kommunestyre til Last; men Følgen bliver en iøjnefaldende Uretfærdighed med Hensyn til de offentlige Byrders Fordeling paa Befolkningen.

Hvad der saaledes kan iagttages indenfor større lokale Omraader, kan der ses tilsvarende Eksempler paa i en lang Række enkelte Kommuner spredt ud over Landet: Specielle befolkningsmæssige eller erhvervsmæssige Forhold kan for en Kommune medføre Udgifter, der slet ikke staa i Forhold til Indtægtsmulighederne for Kommunens Beboere, saaledes at det maa siges, at den paagældende Kommune i Virkeligheden bærer store Byrder, der retteligt burde bæres af Landets Skatteydere i Fællesskab.

Til Belysning af Skattebyrdens Uensartethed her i Landet har man i de senere Aar anvendt den saakaldte „Beskatnings-

brøk“. Herved forstaaes det procentvise Forhold mellem det Beløb, som den paagældende Kommune faktisk har udskrevet i Ejendomsskatter og Indtægtskat, og det Beløb, disse Skatter vilde have udgjort, hvis Kommunerne havde anvendt Gennemsnitssatsen for Ejendomsskatter og Indtægtskatter, beregnet for Købstæder for sig og Sognekommuner for sig. Indenrigsministeriet har for Skatteaarene 1933—34 og 1935—36 ladet udregne en saadan Index for hver Kommune. Et Indextal under 100 svarer saaledes til en Skatteudskrivning under Gennemsnittet og et Indextal over 100 til en Skatteudskrivning over Gennemsnittet.

Den for Regnskabsaaret 1934—35 foretagne Beregning viser, at 28 af Landets 85 Købstæder havde Index mellem 90 og 110, altsaa svarende til Gennemsnittet. 27 Købstæder havde over Gennemsnittet, nemlig 1 mellem 140—150, 6 mellem 130—140 og 20 mellem 110—130. Under Gennemsnittet laa 30 Købstæder, nemlig 1 mellem 50—60, 4 mellem 60—70 og 25 mellem 70—90.

Af Landets 1 303 Sognekommuner havde 347 en Index mellem 90—110, altsaa svarende til Gennemsnittet. Over Gennemsnittet laa 451 Sognekommuner, nemlig 4 med Index over 200, 83 med Index mellem 150—200 og 364 med Index mellem 110—150; under Gennemsnittet laa 505 Kommuner, nemlig 3 med Index mellem 20—30, 3 med Index mellem 30—40, 12 med Index mellem 40—50 og 487 med Index mellem 50—90.

Til Belysning af den økonomiske Ulighed i Kommunerne har Indenrigsministeriet fra en Række forskellige Kommuner indhentet Oplysning om Størrelsen af det Skattebeløb, der af givne Indtægter er paalignet Familieforsørgere med 2 Børn under 15 Aar i Skatteaaret 1935—36. Resultatet af Undersøgelsen findes i Bilag 4, der for alle Indkomstgrupper viser, hvilket skærende Misforhold der er mellem de Skattebeløb, der afkræves Skatteydere med tilsvarende Indkomster i de forskellige Kommuner.

I øvrigt henvises til Bilagene 1—3, der paa forskellig Maade belyser Uligheden i saavel Ejendoms- som Personbeskatningen.